

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

De Staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/13322 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Middelburg, van 25 januari 2007 in het
geding tussen:

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 13 januari 2004 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 16 februari 2006 heeft de minister het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 25 januari 2007, verzonden op dezelfde datum, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Middelburg, (hierna: de rechtbank) het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister (kennelijk bedoeld: de Minister van Justitie) een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 22 februari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 7 maart 2007 heeft de vreemdeling een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000, afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv).

Ingevolge het vierde lid kan de minister het eerste lid buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (hierna: de hardheidsclausule).

2.2. Het door de minister ter zake van de toepassing van de hardheidsclausule gevoerde beleid, is neergelegd in de paragrafen B1/2.2.1 en B8/3.3 (zoals deze ten tijde van belang luiden) van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000). Volgens dit beleid wordt de hardheidsclausule toegepast indien sprake is van een medische noodsituatie. Zodanige situatie doet zich volgens paragraaf B8/3.2 van de Vc 2000 voor indien de betrokkene lijdt aan een stoornis waarvan vaststaat dat het achterwege blijven van behandeling op korte termijn (binnen drie maanden) zal leiden tot overlijden, invaliditeit of een andere vorm van ernstige geestelijke of lichamelijke schade.

2.3. De staatssecretaris klaagt in zijn enige grief dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat – samengevat weergegeven – in het onderhavige geval sprake is van dusdanige feiten en omstandigheden dat de

minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat geen sprake is van een situatie die zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Daartoe betoogt de staatssecretaris dat de rechtbank door bij haar oordeel rekening te houden met omstandigheden op medisch gebied die op langere termijn mogelijk consequenties voor de vreemdeling hebben, het ter zake van de toepassing van de hardheidsclausule gevoerde beleid heeft miskend. Aan de overige door de rechtbank in aanmerking genomen persoonlijke omstandigheden komt niet de betekenis toe die de rechtbank daaraan heeft gehecht, nu de in verband met het mvv-vereiste noodzakelijke terugkeer naar het land van herkomst slechts tijdelijk van aard is, aldus de staatssecretaris.

2.4. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (in de uitspraak van 26 juni 2003, in zaak no. 200301866/1; JV 2003/357) blijkt uit de wetsgeschiedenis dat toepassing van de hardheidsclausule beperkt kan blijven tot zeer uitzonderlijke gevallen die door de wet- en regelgever niet zijn voorzien en heeft de staatssecretaris als beleidsuitgangspunt gekozen dat een beroep op de hardheidsclausule slechts in zeer uitzonderlijke gevallen wordt gehonoreerd. Met het stellen van het mvv-vereiste heeft de wetgever beoogd dat de overheid bij haar onderzoek of de desbetreffende vreemdeling aan alle vereisten voor verblijfsaanvaarding voldoet niet door diens illegale aanwezigheid alhier voor een voldongen feit wordt geplaatst. De uit het mvv-vereiste voortvloeiende verplichting Nederland te verlaten is in beginsel slechts van tijdelijke aard.

2.4.1. Door de mogelijke consequenties, die het achterwege blijven van een medische behandeling op langere termijn voor de vreemdeling heeft, bij haar beoordeling te betrekken, heeft de rechtbank niet onderkend dat dergelijke omstandigheden bij beantwoording van de vraag of aanleiding bestaat om af te zien van toepassing van het mvv-vereiste, geen gewicht in de schaal leggen. De rechtbank heeft evenmin onderkend dat de minister in hetgeen de vreemdeling overigens omtrent haar persoonlijke situatie heeft aangevoerd, evenmin in redelijkheid aanleiding heeft hoeven zien een zeer uitzonderlijk geval aanwezig te achten waarin niet aan het mvv-vereiste kan worden vastgehouden. De grief slaagt.

2.5. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Hetgeen overigens is aangevoerd, behoeft geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank had behoren te doen, zal de Afdeling het inleidende beroep, nu hetgeen hiervoor is overwogen geen aanleiding geeft tot een ander oordeel, van de vreemdeling tegen het besluit van 16 februari 2006 alsnog ongegrond verklaren.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Middelburg, van 25 januari 2007 in zaak no. AWB 06/13322;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. D. Roemers, Leden, in tegenwoordigheid van mr. W.S. van Helvoort, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

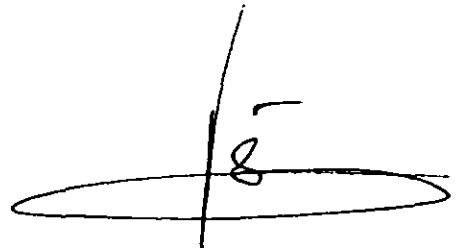
w.g. Van Helvoort
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 6 juni 2007

361

Verzonden: - 6 JUNI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht
Nevenzittingsplaats Middelburg

AWB nummer: 06/13322
V

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor bestuursrechtelijke zaken
ingevolge artikel 8:77 van de Algemene wet bestuursrecht

inzake

eiseres,
gemachtigde mr. S.R. Kwee,
advocaat te Rotterdam,

tegen

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
verweerder,
gemachtigde mr. J.L.B. Venghaus,
medewerkster bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

I. Procesverloop

Op 4 november 2002 heeft eiseres een aanvraag ingediend voor het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (verder: Vw 2000) met als doel "medische behandeling". Bij besluit van 13 januari 2004 is deze aanvraag afgewezen. Eiseres heeft tegen dit besluit bezwaar gemaakt en tevens de voorzieningenrechter van deze rechtbank verzocht een voorlopige voorziening te treffen teneinde uitzetting te voorkomen. Bij uitspraak van de voorzieningenrechter van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Rotterdam, van 12 oktober 2004 (AWB 04/4231) is het verzoek om een voorlopige voorziening toegewezen.

Op 7 december 2005 is eiseres gehoord door een ambtelijke commissie.

Bij besluit van 16 februari 2006 is het bezwaar van eiseres ongegrond verklaard.

Op 15 maart 2006 heeft eiseres tegen dit besluit beroep ingesteld.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 23 november 2006. Eiseres is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

II. Overwegingen

1. Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de

Vw 2000, worden afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.

Ingevolge artikel 16, tweede lid, van de Vw 2000 kunnen bij of krachtens algemene maatregelen van bestuur regels worden gesteld over de toepassing van de gronden, bedoeld in het eerste lid.

Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf, indien het betreft de vreemdeling voor wie het gelet op diens gezondheidstoestand niet verantwoord is om te reizen.

Ingevolge artikel 17 van de Vw 2000, juncto artikel 3.71, vierde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (verder: Vb 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv wanneer het stellen van het mvv-vereiste zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (de hardheidsclausule).

2. Verweerder stelt zich in het bestreden besluit – samengevat weergegeven – op het standpunt dat eiseres niet voor de gevraagde vergunning in aanmerking komt omdat zij niet beschikt over een mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd. Volgens verweerder is niet gebleken dat zij valt onder één van de categorieën vrijgestelde vreemdelingen genoemd in artikel 3.71, tweede lid, van het Vb 2000.

Volgens verweerder wordt onder andere vrijstelling verleend op grond van de hardheidsclausule indien de terugkeer van de vreemdeling in verband met de medische noodsituatie zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard, welke situatie zich in dit geval niet voordoet. Verweerder verwijst daartoe naar de adviezen van Bureau Medische Advisering (BMA) van 30 oktober 2003, aangevuld op 23 september 2004, en 29 juni 2005, waarin is aangegeven dat eiseres kan reizen, dat zij in Suriname medisch behandeld kan worden en dat er geen medische noodsituatie op korte termijn ontstaat. Verweerder stelt dat de adviezen van BMA zijn opgesteld na te hebben kennis genomen van inlichtingen omtrent de medische toestand van eiseres, die zijn ingewonnen bij artsen, zowel huisartsen als specialisten, die eiseres behandelen. Uit hetgeen is aangevoerd, is volgens verweerder niet gebleken dat er een reden zou bestaan om niet van de juistheid van de informatie van BMA uit te gaan.

Verweerder stelt dat niet is onderbouwd dat indien eiseres niet medisch wordt behandeld er sprake zal zijn van een medische noodsituatie op korte termijn. De enkele stelling dat de ziekte van Devic door recidiverende ontstekingen van de oogzenuwen en het ruggenmerg wordt gekenmerkt, waardoor blindheid en ademhalingsmoeilijkheden kunnen ontstaan, is onvoldoende om te concluderen dat in het geval van eiseres, in tegenstelling tot hetgeen door BMA is verklaard, bij het achterwege blijven van een medische behandeling op korte termijn een medische noodsituatie zou ontstaan.

Voorts is volgens verweerder niet gebleken van feiten of omstandigheden op grond waarvan moet worden aangenomen dat betrokkene zich in het land van herkomst niet meer staande zal kunnen houden gedurende de beslissing op een door haar in te dienen mvv-aanvraag aldaar.

3. Eiseres heeft in beroep aangevoerd dat verweerder niet dan wel niet voldoende het tijdsverloop van ruim drie jaar en daarmee de duur van de procedure van 4 november 2002 tot 16 februari 2006 bij de beoordeling heeft betrokken. De duur van de procedure is aan verweerder te wijten.

Eiseres stelt dat de neurologische informatie die zij in de procedure heeft gebracht door BMA wordt onderschreven. Behandelaar Neuteboom, verbonden aan het Erasmus MC heeft een wetenschappelijk artikel over onder meer eiseres en haar aandoening gepubliceerd in het Nederlands Tijdschrift voor de Geneeskunde op 29 mei 2004. Voorts wijst eiseres op een brief van drs. Neuteboom van 24 februari 2004 en een brief van dr. Alberga van 12 mei 2004.

Eiseres stelt vast dat het voor haar feitelijk onmogelijk is om in Suriname een MRI te ondergaan. Het is mogelijk dat de ziekte een zogeheten polyfasisch beloop heeft, zoals omschreven voor behandelaar Neuteboom voornoemd. Eiseres heeft verweerder er uitdrukkelijk op gewezen dat er geen garantie is dat het zo blijft gaan met haar als het nu de laatste tijd gaat en dat indien haar situatie verslechtert, diagnose daarvan via MRI in Suriname niet mogelijk is noch controle via MRI.

Eiseres voert voorts aan dat het gelet op het geheel van feiten en omstandigheden onevenredig hard te achten is dat thans, jaren later, van eiseres wordt verlangd een mvv aan te vragen, terwijl bekend is dat zij dat nooit had kunnen doen omdat zij in Suriname nog gezond was en pas hier tijdens het familiebezoek in Nederland ziek is geworden.

Verweerder heeft ten onrechte nimmer beoordeeld of sprake is c.q. was van een medische noodsituatie ten tijde van de opname in het Erasmus MC, ten tijde van de vaststelling van de diagnose.

Eiseres had wel degelijk op grond van haar gezondheidstoestand dan wel de hardheidsclausule in aanmerking dienen te komen voor vrijstelling van het mvv-vereiste. Om die reden is de beantwoording van de vraag of Nederland het meest aangewezen land voor de behandeling is dan ook relevant.

De door verweerder omschreven kern van het mvv-vereiste, zijnde het bewerkstelligen dat het eerste onderzoek naar het voldoen aan verblijfsvoorwaarden wordt uitgevoerd als de vreemdeling verblijft in het land van herkomst en dat niet, zoals bij het rechtstreeks aanvragen van een verblijfsvergunning het geval is, middels het inreizen op de resultaten van dit onderzoek vooruit gelopen wordt, is volstrekt en evident illusoir in het geval van eiseres. Zij is immers gezond vertrokken voor een regulier familiebezoek en hier te lande zeer ernstig ziek geworden en mede dankzij de hier bestaande MRI techniek als zodanig gediagnosticeerd en adequaat behandeld. Eiseres heeft er dus geenszins voor gekozen op bewuste wijze om verweerder voor voldongen feiten te plaatsen.

4. De rechtbank gaat uit van de volgende feiten.

Eiseres is op 23 april 2002 in het bezit van een visum voor 30 dagen familiebezoek Nederland binnengekomen. Blijkens de stukken is eiseres van 6 oktober 2002 tot 25 oktober 2002 opgenomen in het Erasmus MC te Rotterdam en is toen vastgesteld dat eiseres lijdt aan het Syndroom van Devic, een zeldzame en ongeneeslijke aandoening. Blijkens de informatie van drs. Neuteboom wordt deze ziekte gekenmerkt door recidiverende ontstekingen van de oogzenuwen en het ruggemerg. De ontstekingen van de oogzenuwen kunnen blindheid veroorzaken. De ontstekingen in het ruggemerg zitten op een bepaalde plek waarbij er makkelijk ademhalingsmoeilijkheden kunnen ontstaan. Dit is volgens drs. Neuteboom ook de reden voor de toegenomen sterftekans bij de ziekte van Devic.

Op 4 november 2002 heeft eiseres onderhavige aanvraag ingediend.

5. Verweerder heeft aan het bestreden besluit BMA-adviezen ten grondslag gelegd van 30 oktober 2003, aangevuld op 23 september 2004, en 29 juni 2005. BMA wijst op een brief van de behandelaar van eiseres van 9 november 2004 waaruit blijkt dat het met eiseres thans redelijk goed gaat. BMA concludeert in voornoemde adviezen dat behandeling van eiseres mogelijk is in Suriname. Er is een neurologische afdeling in het Academisch Ziekenhuis te Paramaribo. De door eiseres gebruikte medicijnen of equivalenten daarvan zijn beschikbaar. In het Academisch ziekenhuis is er ook een oogheelkundige afdeling beschikbaar. Volgens BMA zal het uitblijven van de behandeling niet leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn. Eiseres is in staat te reizen met gangbare vervoermiddelen als boot, trein, bus, auto en vliegtuig. Er zijn geen aanwijzingen dat enige medische voorziening voor, tijdens of direct na de reis noodzakelijk is. Eiseres moet gedurende de reis de beschikking houden over de voor haar voorgeschreven medicatie.

BMA concludeert dat het gestelde feit dat binnen het algemene niveau van voorzieningen en diagnostiek geen MRI beschikbaar zou zijn in het Academisch Ziekenhuis te Paramaribo de prognose van de ziekte op korte termijn niet wijzigt en dat de essentie van het advies dat eiseres naar Suriname kan reizen en dat zij daar medische behandeling van haar klachten kan krijgen, ongewijzigd blijft.

6. De rechtbank overweegt het volgende.

7. De rechtbank volgt eiseres niet in haar stelling dat door toedoen van verweerder de procedure zo lang heeft geduurd nu verweerder naar aanleiding van medische informatie omtrent de medische toestand van eiseres informatie heeft opgevraagd bij BMA om tot zorgvuldige besluitvorming te komen. De rechtbank is voorts, gelet op de volledige heroverweging in bezwaar, van oordeel dat verweerder op goede gronden de medische situatie van eiseres ten tijde van het bestreden besluit bij haar besluitvorming heeft betrokken.

8. Ten aanzien van het beroep van eiseres op de vrijstellingsgrond zoals genoemd in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 overweegt de rechtbank dat niet gebleken is dat eiseres niet naar Suriname kan reizen en aldaar de behandeling van de door haar in te dienen mvv-aanvraag kan afwachten. Uit de adviezen van BMA van 30 oktober 2003, aangevuld op 23 september 2004, en 29 juni 2005 blijkt dat eiseres in staat is te reizen met gangbare vervoermiddelen en dat er geen aanwijzingen zijn dat enige voorziening voor, tijdens of direct na de reis noodzakelijk is. De rechtbank acht daarbij van belang dat uit de door eiseres overgelegde medische informatie van haar behandelaars niet is gebleken dat zij niet in staat is om naar Suriname te reizen en aldaar de behandeling van haar mvv-aanvraag af te wachten. Dat eiseres niet kan reizen omdat zij niet lang kan zitten, staan of lopen, is naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende onderbouwd. Verweerder heeft dan ook terecht gesteld dat eiseres niet in aanmerking komt voor vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van artikel 17, eerste lid, onder, c van de Vw 2000.

9. De rechtbank is met verweerder en gelet op voornoemde BMA-adviezen van oordeel dat voorts niet gebleken is dat er op korte termijn een medische noodsituatie zal optreden. De rechtbank is van oordeel dat uit de door eiseres overgelegde informatie niet blijkt dat een dergelijke situatie op korte termijn – binnen drie maanden – wel zal ontstaan. Uit deze informatie blijkt eerder dat de situatie van eiseres stabiel is en dat zij minder medicijnen gebruikt.

10. Ten aanzien van de vraag of het stellen van het mvv-vereiste aan eiseres tot een

onbillijkheid van overwegende aard zou leiden, overweegt de rechtbank dat de wetgever heeft beoogd dat verweerder alleen in zeer uitzonderlijke individuele gevallen van deze bepaling gebruik maakt.

De rechtbank is van oordeel dat er in onderhavig geval sprake is van dusdanige feiten en omstandigheden dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat vasthouden aan het mvv-vereiste niet zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. De rechtbank overweegt daartoe dat eiseres op 23 april 2002 in het bezit van een visum voor 30 dagen voor familiebezoek Nederland is ingereisd en tijdens dit rechtmatig verblijf ziek is geworden, hetgeen niet was te voorzien. Daarnaast heeft eiseres sedert haar inreis met medeweten van verweerder ruim vier jaar in Nederland verbleven. De rechtbank wijst daarbij op de uitspraak van de voorzieningenrechter van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Rotterdam, van 12 oktober 2004 (AWB 04/4231) waaruit blijkt dat verweerder zich niet verzette tegen toewijzing van het door eiseres ingediende verzoek om uitzetting achterwege te laten.

Dat verweerder door de lange duur van de procedure in bezwaar – ex-nunc-toetsend – eerst enkele jaren na het indienen van haar aanvraag de medische noodsituatie heeft moeten beoordelen, laat onverlet dat het tijdsverloop een factor van betekenis is die bij de beoordeling van haar beroep op de hardheidsclausule dient te worden meegewogen.

De rechtbank stelt voorts vast dat niet in geschil is dat bij de diagnostiek en controle van het Syndroom van Devic, MRI een wezenlijke plaats inneemt om eventuele progressie te kunnen vaststellen en medicatie te kunnen aanpassen. Niet in geschil is voorts dat MRI in het Academisch Ziekenhuis te Paramaribo niet beschikbaar is. Diagnose en controle van haar ziektebeeld via MRI is in het land van herkomst dan ook niet mogelijk. BMA concludeert dat het gestelde feit dat binnen het algemene niveau van voorzieningen en diagnostiek geen MRI beschikbaar zou zijn in het Academisch Ziekenhuis te Paramaribo de prognose van de ziekte op korte termijn niet wijzigt. Het ontbreken van een MRI zou blijkens de informatie van de behandelaars van eiseres – welke informatie door verweerder noch door BMA is betwist – voor de langere termijn wel consequenties hebben.

De rechtbank neemt bovendien in aanmerking dat de familieleden van eiseres hier te lande verblijven en dat zij als gevolg van haar ziekte en verblijf in Nederland inmiddels haar arbeid in Suriname heeft verloren.

De rechtbank is voorts met eiseres van oordeel dat het doel van het mvv-vereiste, te weten de overheid in staat te stellen om in het land van herkomst te onderzoeken of de vreemdeling aan alle voor toelating gestelde vereisten voldoet, in een situatie als de onderhavige, waarin eiseres tijdens haar rechtmatig verblijf in Nederland onvoorzien ernstig ziek is geworden, volstrekt illusoir is.

Gelet op vorenstaande samenstel van factoren is de rechtbank dan ook van oordeel dat verweerder in redelijkheid niet heeft kunnen vasthouden aan het mvv-vereiste.

11. Gelet op het vorenstaande dient het bestreden besluit te worden vernietigd en dient het beroep gegrond te worden verklaard.

12. De rechtbank ziet in dit geval aanleiding verweerder met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) te veroordelen in de kosten die eiseres

AWB nummer: 06/13322

blad 6

in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,-. Aangezien ten behoeve van eiseres een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, dient ingevolge artikel 8:75, tweede lid, van de Awb de betaling aan de griffier te geschieden.

III. Uitspraak

De rechtbank 's-Gravenhage,

verklaart het beroep gegrond;

vernietigt het bestreden besluit;

bepaalt dat verweerder een nieuw besluit op het bezwaarschrift neemt;

veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 644,-, onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten dient te vergoeden en aan de griffier dient te betalen;

gelast dat de Staat der Nederlanden als rechtspersoon het door eiseres betaalde griffierecht ad € 141,- vergoedt.

Aldus gedaan en in het openbaar uitgesproken op **25 JAN 2007**
door mr. C. van Boven-Hartogh, rechter, in tegenwoordigheid van mr. H.M.J. Slabbekoorn,
griffier.

De griffier

De rechter

Afschrift verzonden op: **25 JAN 2007**

In deze uitspraak is het beroep (deels) gegrond verklaard en is het bestreden besluit vernietigd. Als de rechtbank daarbij gronden van het beroep uitdrukkelijk heeft verworpen en als u daarin niet wilt berusten moet daartegen binnen bovengenoemde termijn in hoger beroep worden gegaan.

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Het beroepschrift moet geadresseerd worden aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

VOOR COPIE CONFORM
De griffier van de
Arrondissementsrechtbank
Sector Bestuursrecht

Justitie

Ministerie van Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Postadres: Postbus 118, 5201 AC 's-Hertogenbosch

Aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Bezoekadres
Magistratenlaan 222
5223 MA 's-Hertogenbosch
Tel: 073 - 888 3545
Fax: 073 - 888 3087

Onderdeel	Proces Procesvertegenwoordiging
Contactpersoon	Vestiging 's-Hertogenbosch
Doorkiesnummer(s)	mr. I.J.A. Klep
Datum	073 - 888 3021
Ons kenmerk	22 februari 2007
Uw kenmerk	8911.15.0039
Bijlage(n)	-
Onderwerp	2
	Hoger beroep Staatssecretaris van Justitie /

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
22 FEB 2007	
Zaaknr. 200701350/1/02	
AAN:	
BEHANDELD: DO:	FAR:

Geachte heer/mevrouw,

Hierbij ontvangt u het hoger beroepschrift tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Middelburg van 25 januari 2007, verzonden op dezelfde dag, met kenmerk Awb 06/1322.

De machtiging tot het instellen van het hoger beroep is bijgevoegd.

Voor zover griffiegelden verschuldigd zijn machtig ik u deze van de bij u lopende rekening-courant van de Immigratie- en Naturalisatiedienst af te schrijven.

Hoogachtend,

mw. mr. I.J.A. Klep, senior procesvertegenwoordiger

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
 Vreemdelingenzaken
 Postbus 20019
 2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE

INGEKOMEN

22 FEB 2007

ZAAKNR.

AAN:

BEHANDELD: DD: PAR:

Hoger beroepsschrift

vreemdelingenzaken

Van:

de Staatssecretaris van Justitie
 te 's-Gravenhage
 appellant
 gemachtigde: mw. mr. I.J.A. Klep
 ambtenaar ten departemente

Tegen:

de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Middelburg
 van 25 januari 2007
 met kenmerk 06/13322

Inzake:

met IND-kenmerk 8911.15.0039
 aan te duiden als verweerder
 gemachtigde: mr. S.R. Kwee
 advocaat te Rotterdam

Procesverteenwoordiging
 's-Hertogenbosch
 Magistraatlaan 222
 5223 MA 's-Hertogenbosch

Postbus 118
 5201 AC 's-Hertogenbosch

I.J.A. Klep
 073 - 888 3021

1 Inleiding

De Minister komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Middelburg van 25 januari 2007, verzonden op dezelfde dag, met kenmerk Awb 06/13322 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 16 februari 2006 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit te nemen op het bezwaarschrift en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.

2 Achtergronden

- 2.1 Op 23 april 2002 is verweerster in het bezit van een visum voor dertig dagen voor familiebezoek Nederland binnengekomen.
- 2.2 Op 4 november 2002 heeft verweerster een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in de zin van artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw), met als doel 'het ondergaan van medische behandeling'.
- 2.3 Bij besluit van 13 januari 2004 heeft de Minister deze aanvraag afgewezen.
- 2.4 Op 28 januari 2004 heeft verweerster tegen deze afwijzing bezwaar gemaakt.
- 2.5 Bij besluit van 16 februari 2006 heeft de Minister het bezwaarschrift ongegrond verklaard.
- 2.6 Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het daartegen door verweerster ingestelde beroep gegrond verklaard.

3 Grieven

Grief 1

- 3.1 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 10 op pagina 5 van de bestreden uitspraak:

"(...) De rechtbank is van oordeel dat er in onderhavig geval sprake is van dusdanige feiten en omstandigheden dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat vasthouden aan het mvv-vereiste niet zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. De rechtbank overweegt daartoe dat eiseres op 23 april 2002 in het bezit van een visum voor 30 dagen voor familiebezoek Nederland is ingereisd en tijdens dit rechtmatig verblijf ziek is geworden, hetgeen niet was te voorzien. Daarnaast heeft eiseres sedert haar inreis met medewerkers van verweerder ruim vier jaar in Nederland verbleven. De rechtbank wijst daarbij op de uitspraak van de voorzieningenrechter van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Rotterdam, van 12 oktober 2004 (Awb 04/4231) waaruit blijkt dat verweerder zich niet verzette tegen toewijzing van het door eiseres ingediende verzoek om uitzetting achterwege te laten.

Dat verweerder door de lange duur van de procedure in bezwaar – ex-nunc-toetsend – eerst enkele jaren na het indienen van haar aanvraag de medische noodsituatie heeft moeten beoordelen, laat onverlet dat het tijdsverloop een factor van betekenis is die bij de beoordeling van haar beroep op de hardheidsclausule dient te worden meegewogen.

De rechtbank stelt voorts vast dat niet in geschil is dat bij de diagnostiek en controle van het Syndroom van Devic, MRI een wezenlijke plaats inneemt om eventuele progressie te kunnen vaststellen en medicatie te kunnen aanpassen. Niet in geschil is voorts dat MRI in het Academisch Ziekenhuis te Paramaribo niet beschikbaar is. Diagnose en controle van haar ziektebeeld via MRI is in het land van herkomst dan ook niet mogelijk. BMA concludeert dat het gestelde feit dat binnen het algemene niveau van voorzieningen en diagnostiek geen MRI beschikbaar zou zijn in het Academisch Ziekenhuis te Paramaribo de prognose van de ziekte op korte termijn niet wijzigt. Het ontbreken van een MRI zou blijken de informatie van de behandelaars van eiseres - welke door verweerder noch door BMA is betwist - voor de langere termijn wel consequenties hebben.

De rechtbank neemt bovendien in aanmerking dat de familieleden van eiseres hier te lande verblijven en dat zij als gevolg van haar ziekte en verblijf in Nederland inmiddels haar arbeid in Suriname heeft verloren.

De rechtbank is voorts met eiseres van oordeel dat het doel van het mvv-vereiste, te weten de overheid in staat te stellen om in het land van herkomst te onderzoeken of de vreemdeling aan alle voor toelating gestelde vereisten voldoet, in een situatie als de onderhavige, waarin eiseres tijdens haar rechtmatig verblijf in Nederland onvoorziens ernstig ziek is geworden, volstrekt illusoir is.

Gelet op het vorenstaande samenstel van factoren is de rechtbank dan ook van oordeel dat verweerder in redelijkheid niet heeft kunnen vasthouden aan het mvv-vereiste.

- 3.3. Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 11 en 12 op pagina 5 en 6. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4 Toelichting op de grief

Ad grief 1

- 4.1 Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, Vw alsmede het bepaalde in artikel 3.71, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vw afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv). In artikel 17, eerste lid Vw en artikel 3.71, tweede lid Vb worden categorieën vreemdelingen opgesomd die van het bezit van een geldige mvv zijn vrijgesteld. Ingevolge het bepaalde in artikel 3.71, vierde lid Vb kan het mvv-vereiste niet aan een vreemdeling worden tegengeworpen indien deze tegenwerping *naar het oordeel van de Minister* zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Deze bepaling wordt aangeduid als de zogeheten *hardheidsclausule*. Dit oordeel van de Minister kan slechts terughoudend door de rechtbank worden getoetst.

Uit de wetsgeschiedenis (TK 1999-2000, 26 732, nr. 7, blz. 108-109) blijkt dat deze bevoegdheid bedoeld is als discretionair van aard en beperkt van omvang. Gevallen, waaromtrent is voorzien dat het mvv-vereiste niet zal kunnen worden tegengeworpen, zijn bij en krachtens artikel 17, eerste lid, Vw van dat vereiste uitgesloten, zodat toepassing van de hardheidsclausule beperkt kan blijven tot zeer uitzonderlijke gevallen die door wet- en

regelgever niet zijn voorzien. In de brief van de Staatssecretaris van Justitie aan de voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van 19 september 1997 (TK 1997-1998, 24 544, nr. 16, blz. 1) is voorts als beleidsuitgangspunt gekozen dat een beroep op de hardheidsclausule slechts in zeer uitzonderlijke individuele gevallen wordt gehonoreerd.

- 4.2 De Minister is van oordeel dat de rechtbank ten onrechte een eigen oordeel heeft gegeven over de vraag of er sprake is van een zeer uitzonderlijk individueel geval op grond waarvan de het stellen van het mvv-vereiste zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Uit de uitspraak valt af te leiden dat de rechtbank niet de terughoudendheid heeft betracht die zij gelet op de uitdrukkelijk wil van de wetgever in dit kader diende te betrachten.
- 4.3 In paragraaf B1/2.2.1 Vc (zoals dat luidde ten tijde van het bestreden besluit) is – voorzover van belang – aangegeven dat geen sprake is van een bijzonder geval in het kader van de hardheidsclausule indien betrokkene aangeeft dat noodzakelijke, medische behandeling aan terugkeer ter verkrijging van een mvv naar het land van herkomst in de weg staat, maar niet heeft aangetoond dat sprake is van een medische noodsituatie. Ingevolge onderdeel B8/3.2 Vc (zoals dat luidde ten tijde van het bestreden besluit) wordt onder een medische noodsituatie verstaan: de situatie waarbij betrokkene lijdt aan een stoornis, waarvan op basis van de huidige medisch-wetenschappelijke inzichten vaststaat dat het achterwege blijven van behandeling op korte termijn zal leiden tot overlijden, invaliditeit, of een andere vorm van ernstige geestelijke of lichamelijke schade. Onder 'korte termijn' wordt verstaan: binnen een termijn van drie maanden. Indien sprake is van een medische noodsituatie als hier bedoeld wordt aangenomen dat de vreemdeling niet in staat is terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de beslissing op een in te dienen mvv-aanvraag af te wachten.
- 4.4 Uit het beleid vloeit derhalve voort dat, indien het achterwege blijven van behandeling niet op korte termijn – lees: drie maanden – zal leiden tot overlijden, invaliditeit, of een andere vorm van ernstige geestelijke of lichamelijke schade, een vreemdeling niet voor vrijstelling van het mvv-vereiste in aanmerking komt.
- 4.5 Op grond van de adviezen van het Bureau Medische Advisering (hierna: BMA) van 30 oktober 2003, aangevuld op 23 september 2004 en 29 juni 2005 is gebleken dat er op korte termijn geen medische noodsituatie zal optreden. Het ontbreken van een MRI zou volgens de behandelend arts voor de langere termijn mogelijk wel consequenties hebben. Dit is echter geen omstandigheid die op grond van het beleid tot toepassing van artikel 3.71, vierde lid Vb moet leiden nu het gaat om de vraag of van verweerster verwacht mag worden om haar mvv-aanvraag in haar land van herkomst af te wachten. De rechtbank heeft dit miskend nu zij deze omstandigheid (mede) van belang heeft geacht bij de vraag of er sprake is van een zeer uitzonderlijk individueel geval op grond waarvan toepassing dient te worden gegeven aan de hardheidsclausule.
- 4.6 De omstandigheid dat verweerster sedert haar inreis met medeweten van de Minister ruim vier jaar in Nederland heeft verbleven, kan evenmin aangemerkt worden als bijzondere individuele omstandigheid. Zij verschilt hierin immers niet van andere vreemdelingen die ook lang moeten wachten op een definitief oordeel op de door hen ingediende aanvragen. De omstandigheid dat de Minister zich in casu niet heeft verzet tegen de

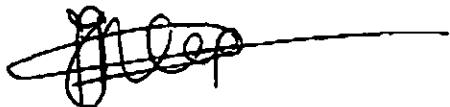
toewijzing van het door verweerster ingediende verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening, is evenmin als bijzonder te duiden. De Minister achtte in dit geval nader onderzoek door het BMA noodzakelijk om tot een zorgvuldige besluitvorming te komen.

- 4.7 Ook de overige omstandigheden, te weten de omstandigheid dat zij voor familiebezoek Nederland is ingereisd en tijdens dit rechtmatig verblijf ziek is geworden, de omstandigheid dat familieleden hier te lande verblijven en de omstandigheid dat zij als gevolg van haar ziekte en verblijf in Nederland haar arbeid in Suriname heeft verloren, zijn geen omstandigheden die – in onderlinge samenhang – tot het oordeel leiden dat er sprake is van een zeer uitzonderlijk individueel geval waarbij het toepassen van het mvv-vereiste zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Hierbij dient in ogenschouw te worden genomen dat het slechts een tijdelijk terugkeer betreft om de aanvraag om verlening van de mvv in het land van herkomst af te wachten.
- 4.8 Met de overweging dat het doel van het mvv-vereiste in een situatie als de onderhavige, waarin verweerster tijdens haar echtmatig verblijf in Nederland onvoorziën ernstig ziek is geworden, volstrekt illusoir is, heeft de rechtbank miskend dat de mvv-eis een wettelijk vereiste is waarvan vrijstelling wordt verleend op grond van de in de Wet en het Besluit genoemde gronden. De rechtbank had zich dienen te beperken tot de vraag of één van de gronden, op grond waarvan een vreemdeling vrijgesteld dient te worden van het mvv-vereiste, van toepassing is. Dit heeft de rechtbank miskend.
- 4.9 Gelet op het samenstel van factoren heeft de Minister in redelijkheid kunnen oordelen dat het tegenwerpen van het mvv-vereiste niet leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard. De rechtbank heeft dit miskend door hieromtrent een eigen oordeel te geven in plaats van het oordeel van de Minister hieromtrent terughoudend te toetsen.

5 Conclusie

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de besreeden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 16 februari 2006 ingestelde beroep.

's-Hertogenbosch, 22 februari 2007

Gemachtigde

mw. mr. I.J.A. Klep, senior procesvertegenwoordiger

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging 's-Hertogenbosch
Postbus 118
5201 AC 's-Hertogenbosch
telefoon 073 - 888 30 21
telefax 073 - 888 30 87